Ч. 35 Четвер 15 (27) лютого 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Промова пос. Барвіньского

виголошена в Палаті послів підчас дебати над реформою виборчою.

Висока палато! В заявленю підчас дебати над проґрамою правительства дня 24 жовтня 1895 р., виголошенім з припорученя руского клюбу, застеріг я собі висказати також наше становище супротив правительства при заповідженім тогди проєкті реформи виборчої. Я тогди лиш вказав на то, що руский нарід можна вдоволити лиш такою реформою, котра забезпечить єму відповідну—числу народу і єго культурним та економічним потребам парляментарну репрезентацию і зможе усунути дотеперішне покривджене і упослідженє в парляментарній репрезентациї.

Тепер же маємо перед собою проєкт реформи виборчої і він відповідає в своїм начерку заповідженій перед кількома місяцями в часописях і в бесіді Є. Ексц. п. Президента сеї Палати, виголошеній в Знаймі, проєктованій реформі виборчій. Саме правительство єсть сьвідоме того, коли Є. Ексц. п. Президент міністрів признав зовсім отверто слабу точку свого предложеня. Та слаба точка предложеня лежить іменно в тім, що оно задержало істнуюче заступство інтересів без всяких відповідних обставинам часу поправок, а попри то додало до него будову в моднім стилю. Тим способом не хотіло правительство з одної сторони наразити собі консервативних прихильників дотеперішної системи виборчої, з другої же догодити тим, що нині виключені від права виборчого. Через сей новий будинок причіплений до старого не утворено ніякої цілости орґанічної; ба, я не можу добачити також і ніякої гармонійної звязи, як то сказав п. Президент міністрів в своїй вступній річи, межи тим, що стало ся історичним, а вимогами теперішности. Загальна кляса виборча — так називає ся нова прибудова — причіплена лиш механічно до істнуючої системи курий, а коли ми тій так зліпленій цілости придивимо ся ліпше, то побачимо в ній кілька слабих точок.

Покривдженє громад сїльских у відношеню до репрезентациї більшої посілости і палат торговельних позістає ненарушене; штучної уложеної батьком конституциї ґеометриї виборчої зовсім не тикає ся. Несправедливий поділ округів виборчих, котрий вже перед заведенем Шмерлінґівскої конституциї показав ся невідповідним, позістає і тепер незміненим. Кривда, заподіяна Шмерлінґівскою конституцією нашому краєви Галичині взагалі а громадам сїльским специяльно, позістає і дальше. Не хочу трудити високої Палати числами, але треба лиш порівнати число мешканців краю і число признаних єму істнуючою системою виборчою мандатів з числами других королївств і країв, щоби прийти до переконаня, що з Галичиною обійшли ся під сим взглядом по мачошиному. Але тим яскравійше виступає несправедливість, коли возьме ся тут під розвагу репрезентацию громад сїльских в порівнаню з другими станами.

Коли-ж нїмецко-национальна праса каже, що Галичину в лежачім перед нами проєкті реформи виборчої більше увзглядпено, і коли з тої сторони жадає ся відділеня Галичини якоби заради від того, то таке твердженє опирає ся на зовсїм хибнім обчисленю.

Галичині іменно у відношеню до нїмецких країв нашої половини держави, стала ся і без того в Шмерлїнґівскій конституциї кривда при розділї мандатів. Тепер же при розділї мандатів в загальній клясї виборчій на поодинокі краї не ставить ся за основу число мешканців, як то відповідало би принципови загального права виборчого, лиш бере ся на увагу теперішне відношенє числа послів, а крім того ще й силу податкову. Тим способом н. пр. Горїшна і Долїшна Австрия і Тироль зі взгляду на число послів в загальній клясї виборчій увзгляднюють ся більше, а Галичині діє ся знову кривда.

В поясненях до предложеня зазначує ся, що правда, що загальне число управнених до вибору після істнуючого права виборчого виносить около $1^3/_4$ міліона, але після проєкту збільшає ся більше на $5^1/_4$ міліона, отже приріст доходить до більше як $3^1/_2$ міліона, дальше, що після істнуючого права виборчого один посол припадає на 66.007 мешканців, а після проєкту один на 54.825 мешканців.

Але то розширенє права виборчого показує ся в злім сьвітлї, коли зважить ся, що загальне число управнених доси до вибору $1^3/_4$ міліона вибирає 353 послів, отже 83 процент, підчас коли загальна кляса виборча, що має більше як $3^1/_2$ міліона управнених до вибору, має вибрати лиш 72 послів, отже 17 процент. Вплив управнених до вибору в загальній клясї виборчій обмежає ся до того ще й якоюсь системою множини, бо дотеперішні виборцї мають

---

20)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Глава чотирнайцята.

На другий день вибрав ся Бен Гур, не оглядаючи міста, шукати хати купця Сімонїдеса. Треба було іти улицею через браму, украшену зубцями, попри пристань. Тут увихало ся богато людий, так, що він через ту товпу ледви перетиснув ся і дійшов до міста. Тут станув, щоби придивити ся всему, до чого єго око не привикло.

Побачив перед собою дім, котрого шукав — сїра маса нетесаного каміня, уліплена без всякого ладу, подобала зовсїм на вистаючий мур, так, як то казав той подорожний. Двома великими брамами виходило ся на то місце, де стояли кораблї. Замість вікон було кілька густо закратованих отворів. Із шпар в мурі вирастав бурян, а денеде причепила ся до голого каміня і купка моху. Брами стояли отвором; одною заходили люди за орудками, другою виходили. Всї чогось квапили ся. На березї в пристани лежали купами всїлякі товари, а громади робітників порали ся коло них. Під мостом стояла цїла фльота кораблїв, котрі або набирали, або видавали товари. Жовті хоругви украшали кождий корабель. На другім кінцї моста виставав з води мур, украшений в горі маленькими вежами і поручами, котрий займав майже кожду пядь острова, про котрий розповідав незнакомий. Але Бен Гур мало зважав на него. Аж тепер мав надію, що довідає ся про свою родину, коли-б дїйстно так було, що Сімонїдес служив у єго батька. Але чи схоче він єму повірити, що він Гурів син? То значило би позбути ся того богатства і тих зисків, о котрих ріка і товари на березї найлїпше сьвідчили. А вже найважнїйшим наслідком було би для Сімонїдеса то, що він в самім найкрасшім розцьвітї своєї торговлї мусїв би єї перервати і стати назад невільником. Ся гадка здавала ся Бен Гурови незвичайно сьмілою, бо она вимагала, щоби він сказав до Сімонїдеса: „Ти мій невільник, віддай менї все, що маєш, і себе самого“.

А всеж-таки в почутю свого права і в надїї, яка наповняла цїле єго серце, набрав Бен Гур відваги до стрічи. Коли то правда, що розповідали, то Сімонїдес зі всїм, що мав, належав до него. Про богатство, по правдї сказавши, було єму байдуже. Коли вже зважив ся і приступив до дверий, постановив був собі: „Пущу єго безусловно на волю, скоро лиш дасть менї яку звістку про матїр і Тирзу“. Війшов сьміло до хати. В серединї було видко великий, добре упорядкований склад, де було повно всїляких товарів. Мимо браку сьвітла і духоти порались тут робітники; однї входили і виходили, другі з молотками і пилками лагодили паки з товарами до висилки. Коли він так переходив поміж тими людьми, то аж дивно єму ставало, як то може бути, щоби той чоловік, котрого тільки доказів здібности видів перед собою, міг колись дїйстно бути невільником єго батька. А коли таки дїйстно був невільником, то до якої кляси він належав? Коли він жид, чи був він сином невільника? А може він був довжником або сином довжника? Хто знає, може він злодій — і єго за якусь крадїж продали в неволю? Ті гадки зовсїм не зменшали в нїм пованажа для купця, противно, оно з кождим кроком ставало у него більшим.

Наконець спитав єго якийсь, що єго стрітив:

— Чого тобі треба?
— Шукаю купця Сімонїдеса.
— Ходи зі мною!

Він повів єго крутими переходами поміж рядами пак з товарами по обох боках аж до якихсь сходів. Коли вийшли по них, побачив Бен Гур, що опинив ся на криші від складу товарів і перед якимсь будинком, котрий не можна лїпше назвати, як хатою на хатї, котрої з долини не було видко, а котра на захід від моста піднимала ся в гору. Криша того дому, обведена низьким муром, подобала на якусь терасу і була на єго диво украшена цьвітами. Дім той помежи другими, що єго окружали, подобав на якийсь величезний чотирогранний кольос камінний і крім дверий не мав з переду ніякого отвору. До тих дверий вела чистенька доріжка помежи цьвитучими корчи-

право вибирати не лиш в дотичній куриї, але ще також і в загальній клясї виборчій.

Основанем загальної кляси виборчої творить проект, що правда, перший ступінь до загального права виборчого, але й тут єсть неодна слаба точка. Через всілякі обмеженя не можна надати загальному праву виборчому відповідного виразу. Коли правительство рішило ся на то, щоби утворити першу етапу до загального права виборчого, то потреба би дійстно признати загальне право виборче в новій клясї виборчій без обмеженя, щоби наслїдки єго в нашій Монархії можна поняти і оцїнити.

Тимчасом виключає проект від права вибору в сій клясї особи, стоячі у відносинах челяди, через що значне число робітників при господарстві рільнім тратить право вибору. Проєкт старає ся оправдати мотивом особистої зависимости, невидержуючим критики.

Загальна кляса виборча сама про себе могла би бути сповненем зажаданя загального безпосередного права виборчого. Тимчасом постанови предложеня о способі вибору виказують одну дуже слабу точку, а то брак одностайности. В тих округах виборчих, котрі утворені виключно з міст, лишають ся безпосередні вибори, так у Відни, в Празї і Трієстї; в трох мішаних округах, з міст і сїл, у Львові, Ґрацу і Берні мають бути також безпосередні вибори, але в других округах виборчих загальної кляси виборців як і в куриї громад сїльских мають правиборції вибирати виборців. Правительство хоче числити ся з індивідуальностию королевств і країв і рішене, чи мають бути заведені посередні, чи безпосередні вибори, полишає соймам; оно не хоче однаково полагодити сеї і в галицкім соймі вже нераз жаданої реформи ординациї виборчої і взяти за то одвічальність на себе та мотивує ту постанову устроєм виборчим, який вже вжив ся, і догідностию. Отже коли той перестарілий і невідповідаючий теперішним відносинам спосіб вибору в куриї громад сїльских задержано, щоби ненарушати істнуючих чотирох курий, то не можна зрозуміти, длячого не управильнено того в загальній клясї виборців зі сторони самої державы, але рішене має бути застережене соймам.

Слабою точкою предложеної реформи виборчої єсть також величезне розширене округів виборчих, котре робить неможливим порозуміне ся виборців з собою. Щоби при такім виборі виявила ся воля народу, єсть майже виключеним, бо потребує зорґанізувати ся добре лиш незначна меншість і она вирве мандат дїйстній більшости виборців. Величезне розширене округів виборчих також майже не дає можности сходити ся послам з своїми виборцями.

Я уважав за потрібне піднести ті сумнїви, щоби коротко показати, що лежачий перед нами проект реформи виборчої не відповідає потребам руского народу. Але все-таки єсть то позитивна проба часткового заспокоєня жаданя широких мас народу, домагаючих ся розширеня права виборчого, котрі прийшли вже до почутя свого горожаньского становища. Через то бодай часткове розширене права виборчого дістануть ся до парляменту цїнні робучі сили, котрі причинять ся до полагодженя пильних справ, яких конче потреба особливо для піддвигненя широких верств народу, рільників і дрібних промисловців, та з свіжою ревностию поможуть вирівнати социяльні противности. Отже щоби сю справу скоро залагодити, маю честь заявити, що ми будемо голосувати за переданем сего предложеня комісиї для реформи виборчої.

Перегляд полїтичний.

В Палатї послів виринула вчера підчас дебати над етатом міністерства просьвіти знову справа словіньскої ґімназиї в Целлю. Пос. Веленгоф домагав ся вичеркненя позициї на ту ґімназию і перенесеня ґімназиї до иншої, переважно словіньскої місцевости.

Проєкт реґуляциї конґруи вже виготовлено і незадовго має бути предложений Палатї послів.

З Адріянополя доносять, що там арештовано одного турецкого официра, двох книгарів і двох урядників цивільних, котрі стояли в звязи з молодо-турецкою партиєю революцийною, котра в послїдних часах хотїла викликати в Туреччинї революцию і розкидала по краю підбурюючі письма.

Російский аґент дипльоматичний в Софії має сими днями виїхати до Петербурга по інформациї в справі орґанїзациї консулятів в Болгариї. В Рущуку, Бурґасї, Варнї і Филипополи мають бути заведені російскі консуляти.

Новинки.

Львів дня 26 лютого 1896.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 24 лютого с. р.: 1) Визначити Тому Заборняка, управителя 5-клясової школи в Калуши на другого представителя учительского званя до ц. к. окружної Ради шкільної в Калуши; 2) іменувати учителями в школах народних Іннок. Захарієва при 6-кл. школї в Дулибах, Сев. Кривду старшим учителем при 5-кл. школї мужескій в Галичи, Як. Войнара учителем в Гутї коморовскій, Мих. Головчака управителем 2-кл. школи в Задвірю, Алойс. Лісковацкого учителем в Боровій горі, 3) переміняти триклясову школу в Стрілисках нових на чотиро клясову, почавши від 1 вересня 1896; 4) приймити до відомости справоздане краєвого інспектора шкіл з люстрациї II-ої ґімназиї в Перемишли.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** гр. Стан. Баденї, виїхав передвчера до Радехова на лови.

— **Помилуване.** В Тернополи засудив тамошний трибунал недавно на кару смерти 24-лїтного паробка Луку Ґаляна і єго любовницю Марту Дамянову, за убийство мужа Марти, Івана Дамянова, котрого хотїли позбути ся, щоби могли повінчати ся. Цїсар помилував їх, а найвисший трибунал засудив Марту Дамянову на 20, а Ґаляна на 18 лїт тяжкої вязницї.

— **Головний видїл** Руского товариства педаґоґічного у Львові пригадує всім членам того-ж товариства, що загальні збори відбудуть ся дня 1 н. ст. марта (в недїлю) в комнатї VI-ої кляси академічної (рускої) ґімназиї у Львові. Між точки порядку дневного, оповіщеного в послїднім числї „Учителя", помістити ще треба відчит проф. В. Шухевича: „О поємности памяти людскої". — Засїдане видїлу товариства педаґоґічного відбуде ся в суботу 29 лютого о годинї 6 вечером в канцеляриї рускої ґімназиї.

— **Загальні збори** Філїї „Просьвіти" в Рогатинї заповіджені на день 5 марта с. р. відложено до дня 10 марта с. р., а то з тої причини, що на

ками рож. Бен Гур, любуючись запахом, ішов за своїм провідником. На кінци темних сїний станули они перед якоюсь занавісою.

— Якийсь незнакомий хоче з паном говорити! — дав провідник знати.

— Нехай увійде в імя боже! — відповів з середини якийсь дзвінкий голос.

Римлянин, що був би увійшов до тої комнати, був би сказав, що то атріюм. Вся обстава вказувала на богатство, але також і на купецкий змисл властителя, бо на хороших поставцях попід стїни стояли цїлі ряди звитків паперу — книги торговельні, трохи вже замащені пальцями від частого ужитку. Поміст був виложений мягкими коврами, по котрих ходило ся тихенько.

На серединї комнати були дві особи: мужчина, що сидїв обложений подушками в кріслї з поручами і високим опиралом, а коло него дївиця в самім розцьвітї житя. Бен Гур, побачивши їх обоє, почув, як єму лице набігло кровю. Він поклонив ся, щоби й почесть віддати і вийти з того заклопотаня, в якім знайшов ся; при тім і не доглянув, як піднïла ся рука того, що сидїв, та задрожала витаючи єго. Рух той борзо щез. Коли він зняв очи, побачив обоє в тім самім становищи, що й перед тим, лиш дївиця сперла ся була легенько рукою батькови на плече. Обоє споглядали на него уважно.

— Коли ти той купець Сімонїдес і жид, — Бен Гур замовк тут на хвилинку — то мир Бога нашого отця Авраама з тобою і твоїми!

Се послїдне слово відносило ся до дївиці.

— Я той сам Сімонїдес, о котрім говориш, і з роду жид — відповів той чоловік дивно чистим голосом. — Я, жид Сімонїдес відповідаю тобі на твій привіт просьбою, щоби ти менї сказав, хто гостем у мене!

Бен Гур приглядав ся тимчасом тому чоловікови. Замість здорового чоловіка бачив перед собою в подушках лиш якусь не подібну до нїчого масу, вкриту шовком, вишиваним покривалом темної краски. На тій масї була благородних чертів голова, яку був би може Анджельо ужив за модель до голови Цезаря. Сиве волосє спадало кучерами на широке чоло, а з під сивих бров сьвітили ся ще чорні очи. Лице було блїде і зовсїм поморщене; словом, то була голова і лице чоловіка, що скорше був би розказував сьвітом, як єму піддавав ся; чоловік, що був би притерпів не одну таку муку, як та, що зробила з него калїку, а не признав би ся до нїчого, анї навіть би не писнув; чоловік, що волїв би був померти, як відступити від того, на що раз рішив ся; чоловік, що готов би був видержати всяке насильство, а котрого лиш одна любов могла побідити.

Тому чоловікови подав Бен Гур руку, як коли-б предкладав мир тому, до котрого прийшов по мир.

— Я Юда, син Ітамара, з роду Гур.

Рука купця, вузка, суха рука, доказ тих мук, які він притерпів, спочивала на покривалї; она стулила ся, як би єї корч зловив. Иншого знаку чувства він не показав по собі; по нїчім не було пізнати, щоби то єго зацікавило або здивувало. Він відповів спокійно:

— Князї Єрусалима з благородного роду суть в моїй хатї завсїгди милими гостями. Естеро, подай столець молодому чоловікови!

Дївиця принесла столець, а коли ставила перед Бен Гура, обоє глянули собі в очи.

— Мир Господа з тобою! — сказала она чемно. — Сядь собі і спічни!

Бен Гур не сїдав, лиш говорив дальше:

— Маю надію, що мій пан, Сімонїдес, не буде мене уважати за якогось влїзливця. Коли я вчера плив горі рікою, довідав ся, що він знав мого батька.

— Я знав князя Гура. Ми були спільниками. Але, прошу тебе, сїдай собі! Естеро, принеси вина для молодого чоловіка! Негемія говорить о якімсь синї Гура, що колись управляв половиною Єрусалима. Стара родина, дїйстно, дуже стара. Вже за часів Мойсея і Йозуи кількох єї членів мало ласку у Господа і їх шанували яко любимців божих. Годї й погадати, щоби їх наслїдник не випив чарки вина з винограду, що росте на полуднє, в сїй сторонї горбів Геброну.

Коли він скінчив, стояла вже Естера зі срібною чаркою перед Бен Гуром. Спустивши очи в долину подала она єму вино. Коли він брав від неї чарку, доторкнув ся легенько єї руки. І знов глянули собі в очи. Аж тепер добачив він, що она малого росту і ледви єму по плече. Але она була дуже мила, з лиця красна і делїкатна; мала чорні і незвичайно лагідні очи. — Она, видко, добра і красна — подумав він собі — Тирза була би подібна до неї, коли-б ще жила. Бідна Тирза! — Відтак відозвав ся до неї.

— Чи отсей пан то твій батько?

— Я Естера, Сімонїдесова донька — відповіла она з повагою.

— Коли я поки що не напю ся вина, то твій батько оправдає мене, скоро почує, що єму розкажу. Та й ти чей менї вибачиш. Стань собі на хвильку тут коло мене.

Они стояли обоє побіч себе перед купцем.

— Сімонїдесе — відозвав ся молодець певним голосом — мій батько, коли умирав, мав при собі вірного слугу, що називав ся так само як ти. Менї казали, що то ти той слуга.

Тїлом аж кидало під покривалом; рука стулила ся в кулак.

— Естеро, Естеро — відозвав ся купець остро — ходи сюди! Ти моя і твоєї матери ди

день 5 марта саля ради повітової в Рогатині не може бути з непередвидженої причини відступлена на збори членів.

— Руский театр гостить тепер в Золочеві. Публика місцева радо відвідує его і саля буває майже все повна. Лише доохрестних Русинів на представленях не видати.

— Цукор подорожіє. Сими днями зробили ческі цукроварники картель (змову) і піднесли ціну цукру о одну корону (50 кр.) від 100 метричних сотнарів. За сто метр. сотнарів платить ся в Празі в сім місяци 34·50 зр.; в місяци марті буде платитись 34·75 зр., а в квітни вже 35·25 зр. Від початку сего року се вже четверте підвисшене ціни цукру. Ще в падолисті м. р. платило ся за цукор 29 зр. від 100 метр. сотнарів, а тепер що раз то підвисшає ся та ціна і нема навіть надії, щоби оно на сїм скінчило ся. Характеристичне се, що коли недавно так голосні скарги на упадок цукроварства умовкли, не чувати нїчого, щоби фабриканти цукру підвисшили заплату за бураки рільникам...

— З дороги до Бразилії завернуло ц. к. староства в Станїславові дня 19 с. м. придержану громадку селян з Підгайчик (зложену з девять осіб), бо вибрали ся в дорогу без потрібних паперів і без фондів.

— Звірска мати. Оногди арештувала поліция у Львові жебрачку Марию Бат, котра носячи на руках малу дитину, кусала єї, щоби плакала і викликувала у прохожих милосердиє. Ціле тїло дитини було сине і покрите майже одною раною.

— Росийский дезертир, котрий від двох місяців перебував в Токах, в повіті збаражскім, перейшов дня 23 с. м. за дозволом Є. Ем. кардинала Сембратовича з православя на релїгію греко-католицку.

— Що коштує пошесть? Часто обчислювано материяльні страти, поношені задля пошестий, але доси ще анї раз не обчислено їх так докладно, як в статї англійского лїкаря Мунро, посьвяченій справі пошести тифусу, що панувала в 1893 р. в однім з англїйских місточок, коли то заслабло 859, а померло 74 осіб. Мунро діткнув ся в своїй праці лише грошевої сторони. Обчисливши після оригінальних даних середний зарібок осіб, котрі занепали на тиф, і взявши на увагу пересїчний час треваня слабости у кождого, вичислив, що страчений хорими час рівняв ся 3.290 робочим годинам. Рівночасно обчисливши Мунро, що коштувало вилїчене кождого хорого, так дома як в шпиталю, додав до одержаних чисел ще кошти похоронів і грошеві страти, понесені родиною померших. Таким способом обчислив Мунро, що тиф нанїс громадї загальної страти 21.490 фунтів штерлїнгів, т. є. около черверть мілїона зр. Сей рахунок є тим інтересний, що на тій засадї можна в приближеню мати понятє о величезних материяльних стратах, які в часі пошести поносить дане місто або густо залюднені фабричні місцевости.

— Тиф у Чернівцях. В однім з найлїпших заїздних домів черновецких, в готелю „під чорним орлом", лучили ся сими днями чотири випадки занедужаня на тиф. Коли в сїй справі запитано бурмістра, він відповів, що справді оно так є. В стравах найдено бакцилї, але то треба приписати відновленю льокалю, бо при чищеню стїн вийшли тї бакцилї на воздух і так дістали ся до страв. Міскі лїкарі піддали згаданий готель докладній десинфекциї і зарядили всю можливу осторожність.

— Через неосторожність. Минувшого четверга, дня 20 с. м. згоріла в Садаґурі — як ми о тім доносили — стара гр.-пр. церков до тла. Нїчого не можна було спасти; а що церков була із старого дерева, то годї було щось з внутрішного уряджена уратувати, бо кождої хвилї міг спорохнавілий бальок впасти комусь на голову і убити. Церков була обезпечена, але лише на низьку цїну. Як кажуть, став ся причиною огню паламар, котрий лишив мабуть незагашену сьвічку. Огонь сей наполохав особливо молодїж шкільну. Стало ся н. пр., що крик про огонь дійшов до кляси учительки п. Стефанїї Окуневскої, де було 110 малолїтних дїтий. Комната кляси така мала, що частина дїтий мусить все стояти, переходу доброго нема, а дїтий з кляси треба випускати по одному. То дїти в сїй клясї на крик про огонь кинули ся втікати і лише притомности п. учительки треба завдячити, що не стало ся якого нещастя в стиску. Удало ся їй налякані дїти здержати і помалу випустити з кляси.

— Кровавий конець пущеня. В селї Лукавици під Тарновом на Мазурах істнують від давна, як то нераз буває й по наших селах, дві партиї селян „з горішного кінця" і „з долїшного". Обі тї партиї ведуть з собою — очевидно з простого нерозуму — часті суперечки і бійки, одним словом не люблять ся. Дня 18 с. м. зійшли ся вечером в коршмі Малки Гольдклянї селяни з „долїшного" кінця на музику. Але в коршмі музики не було, мала бути десь в приватнім домі в горішнім кінци. Туди пустили ся зібрані юрбою і по дорозї стрітили громаду „годян". Від обопільних насьміхів і суперечок прийшло до сварки, а відтак до завзятої бійки, в котрій кількох селян покалїчено ножами, а один Андрій Лабно переплатив бійку житєм, бо з побоїв помер до рана. Жандармерия увязнила шістьох участників бійки.

— В справі еміґрациї наших селян одержуємо від дра Йосифа Олеськова отсе письмо з просьбою о умішене: Знаючи, що кількадесять родин випродавших ґрунти в намірі еміґрувати до Бразилїї, надумавши ся, вибирають ся під весну до Канади, раджу усильно, щоби всї зібрали ся в один транспорт, котрий би відходив звідси около 20 марта під проводом одного сьвященика і інтелїґентного провідника бувалого в Америцї і знаючого англїйский язик. Хто з еміґрантів прихилить ся до того пляну, нехай дасть менї знати о тім як найскорше. Остерігаю заразом, щоби люди, що наміряють їхати до Канади, не їхали на Бремен, бо звідтам не їде жаден корабель просто до Канади і дорога коштувалаби о звиж 20 зр. на особу більше. О поселеню на ґрунтї хотьби дармім, не повинен думати нїхто, хто не має бодай тисячу ринських на родину, бо за саму шіфкарту прийде ся заплатити около 70 зр. за кожду особу звиж 12 лїт. *Др. Й. Олеськов*, Львів ул. Голуба ч. 11 А.

— Померли: О. Єремія Козловский, сьвященик ювілат, парох Хлївчан, деканата угнівского, в 84-ім році житя, а 61-ім сьвященьства; — Йосиф Воляньский, б. почтмайстер в Товмачи, в 58 році житя, в Підпечарах.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция руху зелїзниць державних оповіщує: Полудневo-нїмецко-австро-угорский звязок зелїзничий. З днем 1. марта 1896 увійде в житє нова тарифа для перевозу товару на прихонок (стадників, коров розплодових і волів) зі стаций в кн. баденьских і корол. віртемберґских зелїзниць державних до Віднѧ (дворець зелїзницї Цїсаревої Елисавети) і до Львова (головний дворець).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ментона 26 лютого. Є. Вел. Цїсар Франц Йосиф приймав вчера у себе в пів годинній гостині росийского наслїдника престола а пополудни віддає єму візиту.

Констатинополь 26 лютого. Нелидов вручив вчера князеви дві на метер високі вази яспісові і власноручне письмо царя.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиськ		1·56	[illegible]		9·50	10·0	—
[illegible]		2·10			10·14	10·44	—
Чернівець	6·15	—		10·30	2·40	—	—
Чернівець що неділька		—		10·35	—	—	—
Стрия		—		5·25	9·33	—	7·3[illegible]
Сколього і Стрия		—			—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 минут від **львівского**: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

тина, то й повиннна стояти коло мене. Чуєш, кажу, не стій там!

Она глянула здивована на свого батька, відтак па молодця і приступила до старого, та поклала єму руку на плече. Він спер ся на ню лївою рукою і говорив спокійно, як перед тим:

— Я постарів ся в зносинах з людьми, постарів ся, заким ще час прийшов на мене. Коли той, що тобі то розказував, о чім ти тут тепер говориш, єсть якимсь із моїх приятелїв, що знають мою історию і говорив без упередженя, то може тебе й переконав, що я не можу инакше робити, лиш недовіряти. Бог Ізраїля нехай змилує ся над тим, хто під конець свого житя змушений до того признати ся. Мало кого люблю, але тих цїлим серцем. Тут єсть одна така душа — — він взяв руку, спочиваючу на его плечи і притулив собі нїжно до уст — котра ся до сеї хвилї безкорисно належить до мене і таку менї робить потїху, що я мусїв би умерти, як би менї єї тепер хто взяв.

— Естера нахилила ся до него так, що аж лицем притулила ся до єго лиця.

— Моя друга любов — то лиш згадка. О нїй можу лиш то сказати, що она як благословене боже обнимає цїлу одну родину. — Єго голос ставав при тім слабий і дрожав. — Коби я лиш знав, де они!

Бен Гур був глубоко тронутий. Він поступив ся трохи наперед і відозвав ся пристрасно:

— То моя мати, то моя сестра — то о них ти говориш!

Естера глянула на него, як би то він до неї сказав. А Сімонїдес говорив з тим самим спокоєм дальше:

— Вислухай же мене до кінця! Коли я вже такий, як мене видиш і задля тої любови, о котрій я говорив, то жадаю від тебе доказів на то, що ти менї тут сказав, бо инакше не скажу нїчого о моїм відношеню до князя Гура. Чи маєш які докази на письмі, чи особистих сьвідків?

То жадане було зовсїм природне, а право до того безперечне. Бен Гур почервонїв, заломив руки і відвернув ся не знаючи, що робити. А Сімонїдес домагав ся від него:

— Докази, докази! Покажи їх, дай менї їх тут до рук!

Бен Гур не знав, що на то відповісти. На таке жадане він не був приготовлений. Аж тепер, коли того від него зажадано, побачив він, що тї три роки, які він перебув на ґалєрі, знищили докази єго походженя. Коли єго мати і сестра десь пропали, не пригадував собі єго анї один чоловік. На теперішних своїх знакомих не міг він числити. Навіть сам Квінтус Арріюс — коли-б був при тім — не міг би що иншого відповісти, лиш то як він єго знайшов і що єму здає ся, що він сином Гура. Але хоробрий Римлянин, як то ще довідаємо ся, вже не жив. Юда вже давно то відчував, що він сам один на сьвітї, тепер дала ся єму та самота почути аж в самій глубинї єго душі. Відвернув ся, заломив руки і стояв як закаменїлий. Сімонїдес не зважав на єго смуток і мовчав.

— Сімонїдесе — відозвав ся він наконець — можу хиба лиш розповісти свою історию, але й того не зроблю, хиба що ти здержиш ся з своїм судом о менї доти, доки мене не вислухаєш прихильно.

— Говори! — відповів Сімонїдес — говори, а я тебе тим раднїйше вислухаю, бо не перечив тобі того, що ти сам, за котрого себе подаєш.

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.